

ikke rigtigt at bruge Udtrykket „staaende“, man kan maaske betragte det som udæskende; men jeg tror ikke, at dette er endt saa tidligt, selv om man afskærer Behandlingen af Spørgsmaalet her.

Jeg gaar derefter over til nogle Punkter vedrørende Kirkeministeriet og vil i Overensstemmelse med det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen betone, at det forekommer ogsaa mig, at man i disse Tider gør Ret i at holde inde med store Bevillinger til Restauration af vore historiske Bygninger, skønt det er noget, som interesserer mig personlig i allerhøjeste Grad. Jeg finder det yderst rimeligt, at de Penge, der kræves til at gøre Restaurationen af det store Kloster i Ribe færdig, anvendes, som det ærede Medlem foreslog, til Nybygninger, idet jeg mener, at det dog kirke ligt set er betydelig nødvendiggere, at vi faar brugbare Kirkehuse, der kan betjene den nuværende Menighed, fremfor at vi anvender Pengene til Formaal, der dog maa betragtes som Luksusformaal i denne Forbindelse.

Derfor forundrer det mig ogsaa paa Kirkeministeriets Budget at træffe en Bevilling til Viborg Domkirkes Gulv paa 23 902 Kr., altsaa meget nær ved 24 000 Kr. Det nuværende Gulv, som bestaar af Mursten og Lerfliser, skal fjernes og erstattes med et Gulv af Stenfliser, og det kan ogsaa være meget yndigt. Det siges, at det nuværende Gulv skader de Fresker, der er malet paa Væggene. Jeg var deroppe i Sommer, og jeg maa sige, jeg har intet mærket til, at det skulde flyve med Partikler af Ler eller Tegl i Rummet. Jeg tror, det er ganske overdrevent, i alt Fald er jeg ganske overbevist om, at man under de nuværende Forhold vilde gøre rettere i at bruge Pengene paa en for Kirken nyttigere Maade. Man kan sikkert med en Tæppeløber bevirke, at der ikke sker noget uheldigt for de i øvrigt saa fortrinlige og kostbare Malerier.

Jeg vil i denne Sammenhæng sige, at jeg, trods det jeg nu har staaet her og talt for Sparsommelighed, vil mene, at der overhovedet fra Kirkeministeriets Side maa tages et Arbejde op for at betjene Kirken, den levende Kirke, paa en solidere Maade, og jeg tænker der ganske særlig paa vor Præststands Situation i Øjeblikket. Det er selvfølgelig ikke Tidspunktet til at rejse Spørgsmaalet om Præstelønningernes Forhøjelse, men jeg maa dog sige, at der er sket vore Præster en øjensynlig Uret i Forhold til andre Klasser af Embedsmænd. Men der er jo tillige ganske særlige Vanskeligheder,

som den højtærede Kirkeminister aabenbart er ganske klar over, idet han jo arbejder stærkt med Tanken om at afhjælpe den Præstenød, der er til Stede i vor Kirke, ved Sammenlægning af Embeder. Jeg maa give den højtærede Minister Ret i, at denne Fremgangsmaade kan være et Bidrag i saa Henseende. Men jeg er overbevist om, at den Præstenød, som er til Stede i vor Folkekirke, vil vedblive at herske, saa længe man ikke skaber Tilstande, der kan bringe vore Præster bedre økonomiske Kaar, og endvidere, saa længe man ikke skaber Mulighed for, at Præsteuddannelsen kan ske paa en billigere og mere praktisk Maade.

Jeg sigter her til det Faktum, at ingen Studenter ved Universitetet i Øjeblikket har det saa haardt som de teologiske studerende, fordi Hovedmassen af dem møder op med en ufuldstændig Uddannelse, takket være den gældende Skoleordning, hvor den klassiske Linie saa godt som er forsvundet, saa at de fra Begyndelsen af deres Studier er handicappede, idet de maa anvende tre Semestre til at indhente det, Skoleundervisningen ikke har kunnet give dem, nemlig Kundskaber i Græsk for Hovedpartens Vedkommende, for en Dels Vedkommende tillige i Latin. Det kan ikke nægtes, at ogsaa dette Forhold — der medfører, at Studiet bliver kostbarere — bidrager til, at Tilgangen til Studiet bliver ringere.

Dertil kommer naturligvis, at det, de saa gaar ind til bagefter, er af en saadan Art lønningsmæssigt set, at utvivlsomt mange af den Grund lader sig holde tilbage, og det kan vor Kirke ikke være tjent med. Saa længe man opretholder den som Folkekirke, maa man tænke paa, at her er et Spørgsmaal, der kræver sin Løsning. Jeg ved meget vel, at Præsteforeningen ved sin Optræden under Kirkelovenes Behandling ikke har bidraget til at fremme Interessen for Præstestandens Ønsker i saa Henseende. Den bar sig den Gang meget kejtet og uheldigt ad ved at søge at standse den saakaldte Lønningslov. Men vi kan ikke, synes jeg, lade det gaa ud over alle Præster, at den Styrelse, som de har valgt til at forhandle, bar sig saa uheldigt ad.

Det er en offentlig Hemmelighed, at der i mange Tilfælde sker private Aftaler mellem Menigheden og den Præst, der ønskes ansat, saaledes at der gives Præsterne et Tillæg til deres Løn. Det forekommer mig imidlertid meget uheldigt, hvis vi skulde komme ind paa en saadan Ordning, at dette sker, om jeg saa maa sige, vilkaarligt, uden at der er Garantier for, at det kommer dem, der trænger mest til